

Бабусина прем'єра

Анатолій Григорук

Маленькому Грицикові неабияк пощастило: у нього бабуса Маруся не така, як в інших дітей. Вона у Грицика — травесті. Слово вам навряд чи знайоме. А тим часом, травесті — це артистка, що в дитячому театрі виконує ролі хлопчиків.

Завдання, погодьтеся, не просте — щоб ото доросла людина, та ще й жінка, грала маленьких дітей. Але в бабусі Марусі це виходило дуже талановито. Коли вона загримується, коли прилаштує на голові коротко підстрижену перуку та вдягнеться у хлопчаче вбрання, ти хоч лусни, хоч сто окулярів начепи — все одно не скажеш, що перед тобою не хлопчисько.

А ще вона може грати і Буратіно, й Івасика-Телесика, й Котигорошка, й Вінні-Пуха. А одного разу навіть була в ролі Карлсона, що живе на даху, й літала...

Ну, та послухайте, що приключилося під час однієї з останніх її вистав.

Якось уранці, коли Грицик без зайвих нагадувань умивсь, одягся й сів снідати, бабуса, вдоволено позираючи на нього, сказала:

— Післязавтра у нас — прем'єра. Ми закінчили роботу над спектаклем про трьох поросят. Отож я буду рада, Грицику, бачити тебе разом із татком і мамою між наших гостей...

До театру Грицик з'явився як нова копійка. Йому старанно причесали непокірного чубчика, надягли білосніжну сорочечку, а під комірцем пристебнули блакитного із срібними блискітками метелика. В руках хлопчик тримав букетик духмяних квітів гіацинтів, які збирався піднести бабусі після спектаклю.

Вся сім'я статечно зайняла свої місця в першому ряду партеру, якраз біля проходу, від якого на сцену було перекинуто вузький дощаний місток.

І ось почалася вистава. Вона була дуже напружена. Ікластий голодний вовчисько з величезним ножакою за поясом весь час намагався упіймати і з'їсти трьох поросят. А ті від страху пронизливо кувікали й стрімголов кидалися врозтіч.

Інколи вовк збігав по містку аж у партер і слізно благав глядачів підказати, де поросята причаїлися. Але діти галасливо спрощували його зовсім в інший бік, а поросят щоразу попереджали про небезпеку й навіть підказували, де краще сховатися.

Ошуканий сіроманець люто гарчав і, розмахуючи ножом, знов, як навіжений, бігав по сцені. Нарешті йому пощастило напасти на слід одного з поросят — і Грицик зразу весь напнувся, як струна, бо впізнав у тому поросяті свою бабусю Марусю. Рятуючись від сіроманця, бабуса перебігла сцену, скочила на місток і опинилася в залі. А вовк, хижо вишкірившись, гнався за нею і вже ось-ось мав схопити за шлейку штанців.

У залі зчинився дикий гвалт.

— Тікай! Швидше! — тисячоголосо гукали діти. — Сюди! До нас! Ми тебе сховаємо!..

У Грицика похололо в душі. Ще мить — і його дорога, рідненька бабуса Маруся

опиниться у вовчих лаписьках.

Нетямлячись, Грицик скочив з крісла, метнувся в прохід, перегородив вовкові дорогу й на весь театр вигукнув:

— Не руш! Ти поганий. Не підходь до моєї бабусі!..

Він махав на сіроманця маленьким букетиком гіацинтів, і, здавалося, не було в цю мить жодної сили, що зрушила б його з місця.

З несподіванки вовк отетеріло залупав очима. Потім окрутнувся і, підібгавши хвіст, чкурнув на сцену. А всі глядачі в залі підхопилися зі своїх місць і за мужність, за те, що Грицик не побоявся вовчих лап і зубів, так гучно зааплодували йому, що, здавалося, зірвуться й упадуть додолу велетенські театральні люстри.